

Arrest

nr. 201 674 van 26 maart 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOTTELIER
Kortrijksestraat 35
8501 KORTRIJK-HEULE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 juni 2016 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 mei 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. De bestreden beslissing werd aan verzoekers ter kennis gebracht op 23 mei 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. BOTTELIER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren van Armeense nationaliteit te zijn.

Op 8 juli 2009 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 7 april 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid (hierna verkort de gemachtigde) de aanvraag van 8 juli 2009 ontvankelijk.

Op 27 mei 2010 en 11 mei 2011 adviseerde de ambtenaar-geneesheer dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Armenië

Op 12 mei 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 8 juli 2009 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond. Verzoekers dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 5 augustus 2011 trok de gemachtigde de ongegrondheidsbeslissing van 12 mei 2011 in. Het beroep werd derhalve bij arrest nr. 66 615 van 13 september 2011 verworpen.

Op 10 augustus 2011 adviseerde de ambtenaar-geneesheer opnieuw dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Armenië.

Op 18 augustus 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 8 juli 2009 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opnieuw ongegrond. Verzoekers dienden tegen deze beslissing beroep in bij de Raad.

Op 23 december 2011 vernietigde de Raad de beslissing van 18 augustus 2011 bij arrest met nr. 72 612.

Op 14 december 2011 dienden verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 3 mei 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 14 december 2011 ontvankelijk.

Op 20 november 2012 adviseerde de ambtenaar-geneesheer opnieuw dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Armenië.

Op 22 november 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvragen van 8 juli 2009 en 14 december 2011 ongegrond.

Op 4 februari 2013 trok de gemachtigde de beslissing van 22 november 2012 in.

Op 13 februari 2013 bracht de ambtenaar-geneesheer opnieuw een advies uit, met oog voor de eventuele nood aan een niertransplantatie.

Op 15 februari 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvragen van 8 juli 2009 en 14 december 2011 opnieuw ongegrond. Verzoekers dienden tegen deze beslissing beroep in bij de Raad, die het beroep bij arrest nr. 153 242 van 24 september 2015 verwierp.

Op 14 december 2015 dienden verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 13 mei 2016 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 14 december 2015 onontvankelijk.

Deze beslissing vormt de bestreden beslissing, zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 14.12.2015 bij onze diensten werd ingediend door:

G., G. (R.R.: [...])

geboren te M. op [...]1977

M., A. (R.R.: [...])

geboren te M. op [...]1985

en minderjarige kinderen:

G., J. geboren te M. op [...]2003

G., A. geboren te M. op [...]2004 nationaliteit: Armenië

adres: [...] KORTRIJK

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter

ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 15.02.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 08.07.2009 en 14.12.2011. Betrokkene legt in de nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlage) voor. Het voorgelegde medisch getuigschrift (en bijlage) bevat reeds eerder aangehaalde medische elementen van betrokkene waarin in de beslissing d.d. 15.02.2013 uitgebreid werd op ingegaan, (zie bevestiging arts d.d. 11.05.2016 in bijgevoegde gesloten omslag). Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in hun enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 9ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaffen de volgende motivering:

“Doordat de bestreden beslissing verwijst naar artikel 9ter §3 5° van de wet van 15.12.1980 en gemotiveerd wordt door te stellen dat het voorgelegde medisch getuigschrift reeds eerder aangehaalde medische elementen bevat, waarin in de beslissing van 15.02.13 uitgebreid werd op ingegaan.

Terwijl het voorgelegde medisch verslag opgesteld door Dr. D., internist-nefroloog, op 12.10.15 wel degelijk nieuwe elementen bevat, dewelke niet werden aangehaald in het kader van de eerder gediende aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980.

Het nieuwe element bestaat uit het feit dat er een “stricte indicatie tot niertransplantatie” is, zoals vermeld door Dr. D. onder B/ Diagnose van het standaard medisch getuigschrift dd. 12.10.15.

In de medische attesten voorgelegd in het kader van de eerdere aanvragen ingediend in toepassing van art. 9ter van de wet van 15.12.1980 dd. 08.07.09 en 14.12.2011 is er helemaal geen sprake van niertransplantatie.

De medische toestand van eerste verzoeker, die behandeld wordt voor nierfalen en hiervoor 3 maal per week gedurende 4 uur een dialyse dient te ondergaan, is dermate verergerd dat de behandelende arts op 12.10.15 oordeelde dat hij een niertransplantatie dient te ondergaan.

Zonder deze niertransplantatie heeft eerste verzoeker slechts een beperkte levensverwachting (zie standaard medisch getuigschrift dd. 12.10.15, onder E/)

Het element van de niertransplantatie maakt derhalve wel degelijk een nieuw element uit, waarbij de arts-adviseur diende te oordelen of dergelijke transplantatie al dan niet beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst.

Door eerste verzoeker werden namelijk stukken bijgevoegd waaruit blijkt dat een niertransplantatie in Armenië niet mogelijk is door een gebrek aan donoren.

De bestreden beslissing werd geenszins afdoende gemotiveerd alwaar deze verwijst naar artikel 9ter §3 5° van de wet van 15.12.1980, nu er wel degelijk sprake is van nieuw element.

Dat de bestreden beslissing derhalve artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 schendt.

Dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de “stricte indicatie tot niertransplantatie” geen nieuw element zou uitmaken. 5

Hieruit blijkt dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoeker niet op een zorgvuldige wijze behandeld.

Nu de gezondheidstoestand van eerste verzoeker zodanig verslechterd is dat er thans een niertransplantatie vereist is, schendt de bestreden beslissing artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens dat een verbod inhoudt op een onmenselijke behandeling.

De bestreden beslissing verhindert immers dat een niertransplantatie wordt uitgevoerd, met als gevolg voor eerste verzoeker een beperkte levensverwachting.

Het is aangewezen dat eerste verzoeker zo snel mogelijk een niertransplantatie zou ondergaan.

Pas na een positieve beslissing inzake verblijfsmachtiging, wordt eerste verzoeker op de lijst geplaatst van de patiënten die om een donornier vragen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Verzoekers voeren in wezen aan dat zij bij hun aanvraag van 14 december 2015 wel degelijk nieuwe elementen hebben aangevoerd. Anders dan bij de aanvragen van 8 juli 2009 en 14 december 2011, schreef de behandelende arts dat er een “strikte indicatie tot niertransplantatie” is. Zij stellen dat van een niertransplantatie helemaal geen sprake was bij de vorige aanvragen en begrijpen niet waarom dit element niet wordt beschouwd als een nieuw element. Sinds de vorige aanvragen is de toestand van verzoeker volgens hen zodanig verergerd dat een niertransplantatie nodig is, zo niet zou verzoeker slechts een beperkte levensverwachting meer hebben. Zij benadrukken dat omwille van deze redenen de niertransplantatie wel degelijk een nieuw element vormt, de arts-adviseur had moeten motiveren waarom de nood aan niertransplantatie geen nieuw element zou uitmaken en de arts-adviseur aldus had moeten onderzoeken of een niertransplantatie beschikbaar en toegankelijk is in hun land van herkomst. Zij stellen stukken te hebben aangebracht waaruit blijkt dat een niertransplantatie niet mogelijk is in hun land van herkomst.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. De gemachtigde wijst op de correcte rechtsregel, met name artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet en stelt dat de huidige verblijfsaanvraag reeds eerder aangehaalde medische elementen betreft waarover reeds werd geoordeeld. De bestreden beslissing verwijst hiervoor naar het medisch advies van 11 mei 2016 waarin de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat het dezelfde pathologie betreft als de pathologie aangevoerd in de aanvragen van 8 juli 2009 en 14 december 2011 waarvoor reeds op 13 februari 2013 een medisch advies werd opgesteld. Volgens de ambtenaar-geneesheer wordt geen nieuwe pathologie aangehaald en bevestigt het standaard medische getuigschrift enkel de eerder aangehaalde pathologie. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op een “afdoende” wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat de motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen. Verzoekers betwisten dat de motivering afdoende is. Het begrip ‘afdoende’ houdt eveneens in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

De voorgehouden schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en de zorgvuldigheidsplicht wordt samen met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onderzocht.

Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aan toont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Hieruit blijkt dat de elementen die worden ingeroepen ter ondersteuning van een verblijfsaanvraag betrekking hebben op de ziekte, de graad van ernst, de noodzakelijk geachte behandeling, en de mogelijkheden en toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst.

Verzoekers menen dat zij de nood aan een niertransplantatie voor het eerst hebben aangevoerd in hun huidige aanvraag van 14 december 2015. De Raad leest echter in het standaard medische getuigschrift van 25 februari 2010 dat in het administratief dossier zit, bij de vraag naar mogelijke complicaties en een behandeling “*chronisch nierfalen impliceert een verhoogd cardiovasculair risico niertransplantatie vereist*”. Ook bij de vraag naar de verwachte duur van de behandeling stelt de ambtenaar-geneesheer dat verzoeker “*dialysedependent [is] tot eventuele succesvolle niertransplantatie*”. Hieruit blijkt niet dat er voor het eerst sprake is van een niertransplantatie in het standaard medische getuigschrift van 12 oktober 2015. De ambtenaar-geneesheer heeft op dit element ook geantwoord in zijn advies van 13 februari 2013, zoals verweerder terecht opmerkt. Hierin stelde de ambtenaar-geneesheer immers dat “*Betrokkene [niet] kan [...] genezen maar een niertransplantatie zou de toestand grotendeels kunnen normaliseren*.” De ambtenaar-geneesheer is vervolgens de beschikbaarheid van een niertransplantatie nagegaan en stelt vast dat deze operatie beschikbaar is in Armenië “*Ook niertransplantaties worden uitgevoerd en opgevolgd in Armenië in het Arabkir médical center. De medicatie die na de transplantatie nodig is, is ook beschikbaar evenals de antihypertensiva*”. Hieruit blijkt dat dit element reeds werd aangevoerd in een eerdere aanvraag en er ook door de ambtenaar-geneesheer reeds op werd geantwoord. Verzoekers kunnen dan ook niet gevolgd worden waar zij stellen niet te begrijpen waarom de ambtenaar-geneesheer stelde dat het om dezelfde pathologie gaat. Er blijkt niet dat de niertransplantatie een nieuw element vormt. Nu de gemachtigde op grond van het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer vaststelde overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet dat het om een herhaalde aanvraag gaat, moest er niet worden nagaan of de behandeling voor de door verzoekers aangehaalde aandoening beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst.

Verzoekers tonen allermint aan dat de door hen ingediende aanvraag van 14 december 2015 elementen bevat die niet eerder in de vorige aanvragen werden ingeroepen. De Raad kan verzoekers dus geenszins volgen waar zij stellen dat “*de strikte indicatie tot niertransplantatie*” een nieuw element vormt dat nog moet onderzocht worden op de beschikbaarheid en de toegankelijkheid in het land van herkomst. Verzoekers tonen niet aan dat de beoordeling die is voortgevloeid uit de vorige aanvraag niet meer geldt voor de actuele medische problematiek.

De motieven van het advies zijn bijgevolg afdoende, zodat ook de bestreden beslissing die hierop steunt afdoende draagkrachtig is gemotiveerd.

Er blijkt niet dat de gemachtigde of de ambtenaar-geneesheer met enig door verzoekers aangebracht nuttig element geen rekening zou hebben gehouden. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM weze aangestipt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 het volgende heeft gesteld voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, het gaat om *“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”*. Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. De ambtenaar-geneesheer heeft in zijn advies aangegeven dat hij van mening is dat uit de neergelegde stukken blijkt dat de aandoening van verzoeker in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in de attesten gevoegd bij de vorige aanvragen. De Raad heeft deze beoordeling *supra* niet onwettig bevonden. In de vorige analyse van de ambtenaar-geneesheer van 13 februari 2013 had de ambtenaar-geneesheer reeds rekening gehouden met de nood aan een niertransplantatie en was hij van oordeel dat deze beschikbaar en toegankelijk was in Armenië. Deze analyse lag aan de basis van de beslissing van 15 februari 2013 waartegen verzoekers een beroepsmogelijkheid hebben gehad en ook hebben benuttigd. De Raad heeft dit beroep evenwel verworpen bij arrest nr. 153 242. Het was in het kader van dit rechtsmiddel dat de gegrondheid van de beoordeling ter discussie stond en waar verzoekers de mogelijkheid hadden om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te voeren. Thans is het voorwerp van de bestreden beslissing enkel of er al dan niet elementen voorliggen die niet reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. De Raad stelde *supra* vast dat het betoog van verzoekers dit niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES